

#ÎnTimpCeTuDormeai

Nota Autorului

Aveți în față un fals jurnal — fiindcă n-a fost destinat sertarului, ci a fost postat pe Facebook (vizualizare generală, prin setarea Public). Zic fals și fiindcă nu reprezintă efectiv cronicile drumului până la serviciul meu — producător al matinalului de la Rock FM — din zilele lucrătoare cuprinse între 5 martie și 29 iunie 2018. Ci tot atâtea prilejuri de mici tentative de a surprinde ce mi se întâmplă azi, dar și ce mi s-a întâmplat odinioară. Am scris însă în timp real (cu excepția inserturilor din texte mai vechi sau a celor prezentate pe Facebook sub formă de link, iar aici, in extenso) și autentic: am început textele când ajungeam la metrou la Piața Muncii, adesea cu câteva minute înainte de ora 5:00, și le-am terminat la coborâre, în stația Petrace Poenaru, în jurul orei 5:20.

Recunosc că, din momentul în care am început să cochetez cu ideea de a le strânge în volum, n-am mai fost prea preocupat de mărimea textelor, cum s-ar cuveni pe internet. Deși sunt conștient că în acest ev digital concizia și scurtimea postărilor sunt esențiale,

iar dacă depășești capacitatea uzuală a utilizatorului de a „scana“ totul dintr-o privire, riști să nu mai fii citit deloc.

Cel puțin la început, am fost convins că timpul petrecut cu așternerea acestor rânduri e echivalentul altora citite, pe care le-am irosit, fiindcă am optat să scriu în loc să citesc în metrou. Pe parcurs, însă, m-au năpădit sentimente ceva mai bune față de aceste textulețe: cu toate că sunt scrise la persoana întâi singular, nu sunt doar despre mine. Mi-ar plăcea să vă regăsiți și voi, așa cum au făcut-o, în comentariile postărilor, mulți dintre prietenii mei virtuali.

Vreme de nouă luni (ultimele patru, reflectate aici) m-am trezit de cinci ori pe săptămână la ora 3:45, am plecat de acasă cel târziu la 4:50 și am ajuns la birou nu mai târziu de 5:25 — a fost o singură excepție, în toamna lui 2017, când s-a defectat metroul la Crângași și am fost nevoit să iau taxiul. Pentru celelalte detalii legate de modul în care s-a născut acest serial virtual, mă tem că va fi nevoie să citiți până la ultima postare.

Sunt foarte mândru că am reușit să mă trezesc la timp, în pofida faptului că uneori am dormit sub patru ore. De asemenea, că n-am întârziat în această perioadă la serviciu, cu toate că, onest vorbind, nu prea avea cine să mă verifice, deoarece ajungeam primul. Îmi place să cred că am moștenit de la tata seriozitatea cu care tratez locul de muncă. Mă bucur, în egală măsură, pentru colaborarea cu realizatorul emisiunii *Morning Glory cu Răzvan Exarhu* de la Rock FM. Așa cum spune Răzvan, au fost luni de „fior și răs“ — e rândul meu să-i întorc mulțumirile.

Partea a doua a volumului, **#ÎnTimpCeEramZiarist**, e o sumă de amintiri și reflecții pe marginea întâmplărilor

din aproape trei decenii de presă. E o aritmetică afectivă și subiectivă, motiv pentru care mie mi-a dat cu plus.

În rest însă, așa cum presupun că se poate constata și din aceste pagini, am certa calitate de a nu mă lua în serios. Ceea ce vă doresc și dumneavoastră.

Partea întâi

#ÎnTimpCeTuDormeai

#ÎnTimpCeTuDormeai — 5 martie

La 4:52, când se deschid porțile la metrou, sunt – 3 grade, lumea comentează pe Facebook rochiile albe cu strasuri de la Oscar, pe stradă nu e țipenie de om. Am ajuns mai repede, deși am mers ca pinguinul pe trotuarele înghețate, de obicei e suficient să cobor la metrou la 5:00, ca să prind fără emoții trenul de 5:02.

Stau în ultimul vagon, aproape că îmi vine să îi salut pe cei pe care îi văd zilnic, cu excepția unei intruse, o doamnă în vârstă cu un bagaj imens, va coborî la Gară, pariez cu mine însumi. E și singura cu un treni bej, în rest toți avem haine închise și conducem weekendul pe ultimul drum cu bărbia în piept. Două fete suite la lancelui chicotesc în timp ce își arată poze pe mobil. Spre Victoriei suntem deja 22 de speriați în vagon. La Gară câștig pariul cu satisfacția de a fi băgat ața în ac din prima, dar a fost ușor.

Bună dimineața, că alta nici că avem azi.

#ÎnTimpCeTuDormeai — 6 martie

La 4:55, încă e pustiu, fac o poză precum un turist într-un cartier fără obiective, iar pe Facebook sunt doar filmulețe caraghioase și reclame, ca la TV după închiderea programului. Afară bate un vânticel primăvărativ care ar face și un primar fără fonduri de leafă s-o privească expresiv pe contabilă în pragul pensionării. În intersecția mare, tramvaiul 1 ajunge în stație, clipind nostalgic în cinstea vremurilor în care mergea în Colentina, fix lângă un *Solenoid* al lui Cărtărescu.

Prima parte a drumului spre metrou nici n-am văzut-o, de parcă ar fi ceva de văzut, chinuit de întrebările esențiale de la ora asta: am încuiat ușa de la casă? Am închis cățelușele în iatacul doamnei — vreau să spun, pe amândouă? Pateul de găscă de pe felia de pâine rămâne proaspăt dacă acopăr farfuria doar cu un șervețel și nu cu staniol? Iar la Ștefan cel Mare, la 5:09, când vagonul e deja plin, neliniștea zilei: cine naiba a inventat pantalonii bărbătești subțiri gen trening și de ce sunt purtați în exterior?!

Bună dimineața, că alta nici că avem azi.

#ÎnTimpCeTuDormeai — 7 martie

E 4:59 când cobor la metrou, în dimineața asta călduță și umedă, trecând pe lângă paznicul care fumează pe scări cu o mină vinovată (voi reveni cu speța). Iarna pare să-și retragă ambasada din orașul meu, o ieșire din scenă melodramatică, ceva între *Traviata* și *Anna Karenina*. E o veste salutară pentru cetățeni, groznică pentru încălțăminte lor și înfloritoare pentru fabricanții șervețelelor umede, cu excepția romanticilor târzii ca mine, căci port ghete din piele întoarsă.

Vin din Balta Albă, prieteni, și sunt atâtea bălți că ar trebui să transformăm asta într-o atracție turistică. În altă parte există țara celor o mie de lacuri, doar că la fraierii ăia lacurile rămân mereu pe loc, aici e cartierul celor o mie de bălți. Farmecul local e conferit de faptul că bălțile noastre sunt imposibil de cartografiat, apar unde vor ele și rămân tot așa (o știu pe una mică de lângă parc, aia rezistă și vara, ascunsă de amplele noastre trotuare). Dacă aș mai avea televizor, aș urmări cu interes o dezbatere despre bălțile din acest sezon, s-or găsi nimicologi experți și în acest domeniu.

E 5:12, urmează Gara de Nord, iar pe scaunele din fața mea văd două perechi de încălțăminte suspect de curate. Ția sigur nu-s din cartierul meu.

Bună dimineața, că alta mai bună nici că avem azi.

#ÎnTimpCeTuDormeai — 8 martie

La 4:56, când am rugat-o pe fata de la florăria din bulevard să-mi permită să pozez exponatele, m-am gândit să-i mulțumesc încă o dată mamei că și-a dorit băiat. Și asta a și ieșit. Băiatul ăla a crescut fără grija că i-ar sta rău părul de 8 martie, fără spaima că, fix în ziua în care și-a pus bluza aia de ocazie, altă colegă poartă același model, doar că ăleia îi stă mai bine și, în general, lipsit de asemenea ridicole angoase. Să nu credeți că noi nu avem probleme — în metrou, în stânga mea, unui bărbat i se scutură petalele trandafirilor din buchetul prins într-un celofan oribil și abia a trecut o stație de când s-a suit. Mă rog, ar fi multe de spus, dar mai bine îmi înghit vorbele în această frumoasă zi de primăvară — am citit eu undeva că gentilomii veritabili știu să cânte la cimpoi, dar se abțin.

Dragi sărbătorite, dis-de-diminează vă ofer un panseu consolator (în spatele oricărei femei puternice stă un bărbat docil) și vă rog să vă alegeți: eu n-am fost niciodată în stare să aleg flori ca lumea, îi iau zambile — vorba aia, eu le iau, eu le miros — și după ani de căsnicie. Iar